

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

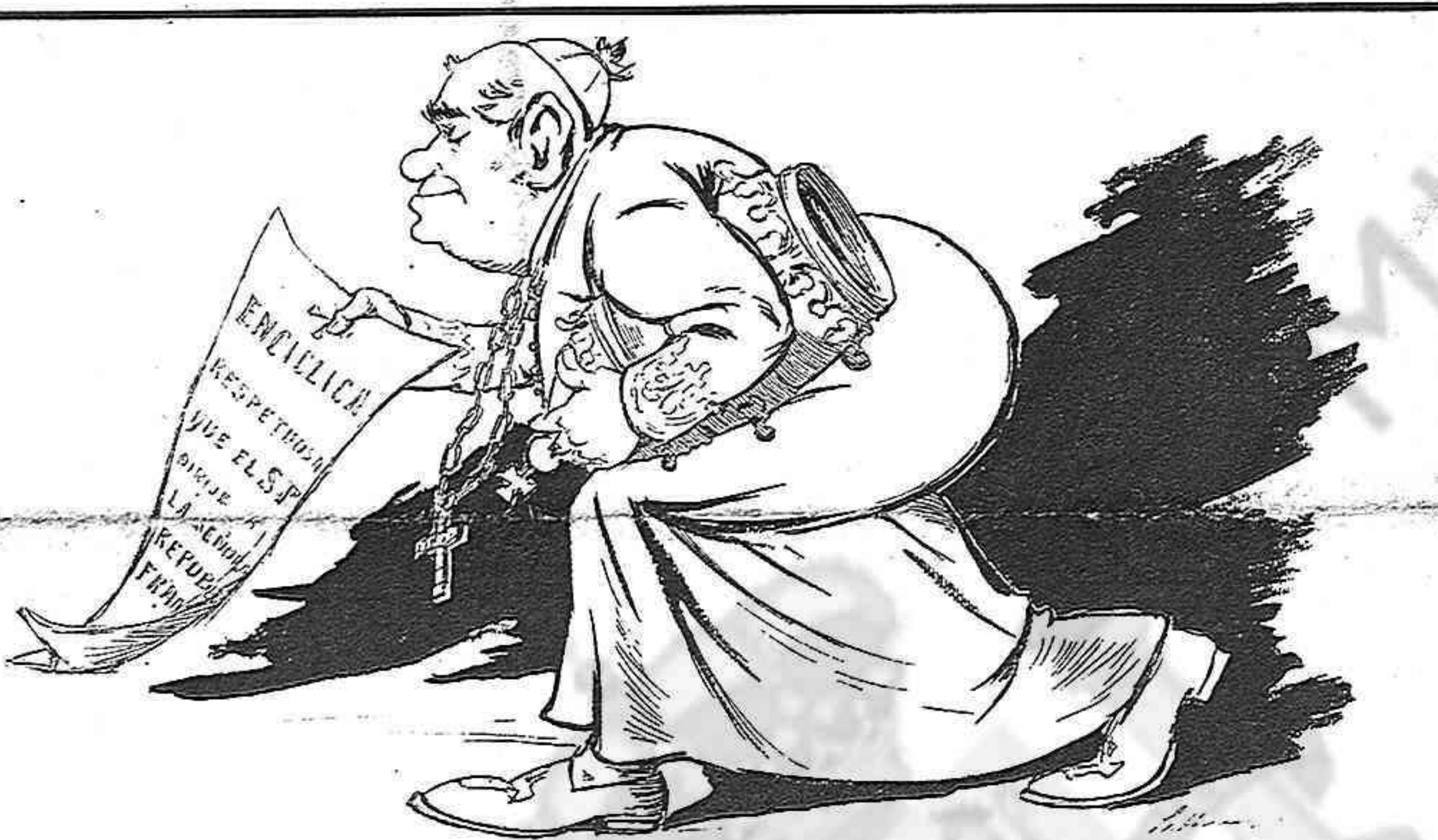
DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagossi)ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ. NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONAPREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico
y Extranger, 2'50

Táctica clerical

A FRANSA:

—Tingueu compassió, us ho prego,
dels meus pacífichs remats...

A ESPANYA:

—Si us atreviu á alsá el gallo,
¡quedeu excomunicats!

LA SENMANA

ULLADA POLÍTICA

La teocracia espanyola sempre serà la mateixa. Cega, intrògant, despotica, suïcida... Si, suïcida. Y això es lo únic que ha de consolar-nos: el seu temperament, més que 'ls nostres propis esforços qu'en realitat son molt fluixos, es lo qu'en plazo més ó menos breu ha de matarla.

Encara 'ls clericals no han pogut acabar la R. O. d'en Romanones sobre 'l matrimoni civil. Els disba-

rats que prenen peu d' una disposició tan perfectament correcta y tan extictament legal han posat en circulació no tenen fi ni compte.

Qualsevol que, sense estar enterat del assumpto, de bona fé 'ls sentís exclamarse, podrà creure's que 'ns trobem altra vegada en las proximitats del any 35.

Com á mostra de la extravagant fertilitat del seu caletro, res tan gracios com lo que un predicator jesuita ha dit á Valdepenyas. Y constí que la noticia no es de cap periódich anti clerical ni bullanguero: la trayém d'un tan moderat y respectable com el *Diario Universal*.

Nada menos que l'reverendo *pater*, després de declarar qu'en Mendizábal era un *ladre*, —així, ab totas les lletras,— va assegurar ab la major serietat qu'el govern espanyol *tracta de tancar les esglésies per estableir en elles CASAS DE JOCH*.

¿Pot donar-se besties més gracios?

Lo sensible es que, per complacencies qual móbil tothom coneix, el govern calla y aguanta pacientement aquestes y altres impertinències, sense posar-hi el degut correctiu.

Varem apuntar desde l'seu comensament que la qüestió de Cuba, per la forma ab que s'iniciava, anava segons totas las probabilitats á plantejar un conflicte de gravíssimes conseqüències, y 'ls fets estan ja donantnos la ràhó.

Ara, en la bandera alzada pels revolucionaris no hi ha més que un lema: *La dimissió del President*... Que 'l senyor Estrada Palma renuncihi al càrrec de primer magistrat de la nació; que 's procedeixi á novas eleccions, perfectament garantides, y la pau, en mal'hora turbada, 's restablirà com per encant.

La pretensió sembla modesta; pero casi m'atreveria á assegurar que 'ls insurgents al formularla contan ja ab la negativa de D. Tomás I, com allí li diuen. De imaginar-se que la seva proposició havia de ser acceptada, n'auríen fet un'altra de més miga y la rebelió de totas maneres hauria estallat.

Y es que—ja varem dirho—en la explosió del actual conflicte hi ha lo que 's veu y lo que no 's veu. Y á bon segur que lo que no 's veu té molta més trascendència que lo que surt á la superficie.

Pesi als que s'empenyan en fer veure que 'l moviment es cubá *pur sang*, tot induixé á sospitar que la llevor ha sortit dels Estats Units. L'element oficial de Washington dirá lo que voldrà y protestarà de la seva ignorància tantas vegades com tingui per convenient; nosaltres seguiré maliciant que la grapa del uncle Sam, encare que molt dissimulada, es la que mou tot aquest embrollo.

Es clar que 'ls yankees ho negan. ¡Cóm no! No faltarà més sino qu'à la primera sospita apuntada pels que duutan de la seva sinceritat confessessin candorosamen y ensenyessin las cartas. Pero qui'n fá cas d'aquella gent? «Acordaos del *Maine*» y de las tres ó quatre caretas que ab nosaltres varen usar durant la guerra.

Interinament, la insurrecció va extenentse com una taca d'oli y 'l president Estrada Palma ha suspis les garantías constitucionals en tot el territori comprès entre Santa Clara y Pinar del Río; es à dir, mitja illa.

Las coses, com se veu, van depressa. «Fins ahont arribaran?

PIF-PAF

Revolucionaris contra la Revolució

REVOLUCIÓ... Santa paraula que vibras sempre en l'ànima del poble, afanyós de gosar de majors ventafas que las que li proporciona questa societat migrada, crudel, injusta! Afanyós de gosarlas, sí; pero afanyós ans que tot de conquerir-les ab el seu esfors, y fins si convé de posar en perill la seva vida... ó de ferse la ilusió que li posarà la vida en perill sempre que vingu 'l cas, perque en el fons de tot home del poble hi ha un romàntich.

Revolució... Paraula màgica que sintetisa l'esclat que ha de derruir els obstacles petrificats, la ruina de tot lo caduc, de tot lo podrit, de tot lo infame y lo pervers, y la constitució d'un nou estat de coses més benigne, més humanitari, millor informant en las aspiracions progressivas y en l'esperit de justicia.

Revolució... Pero es que no ets més que una paraula, màgica y santa, així sí, però no més que una paraula?

No; idea ets que ha pres realitat en la Història, tantas quantas vegades els pobles oprimits han tingut necessitat de desfere's de la opressió; que l'ús de la força es legítim, y es fins un deber quan els medis racionals s'estrellan en els abusos dels poders poc escrupulosos ó en las resistències de la tirania.

Flavoras las realitats revolucionaries se torjan casi diríam espontàneamente en l'ànima sanca de un poble; y dihém en l'ànima sanca, per indicar que una revolució de partit, una revolució de classe social, si alguna vegada arriban á estallar, no tenen, no poden tenir mai l'alçans radical y efectiu que implica l'idea revolucionaria. Las més de las vegadas els mateixos que la realisen ne surten fatalment defronadats.

Així veyem el contrast qu'ofereix la gran Revolució francesa de títima del segle XVIII, que trascendint á tot el mon civilisat, engendrà una era nova, a les contínues perturbacions revolucionaries ocorregudes en la nostra Espanya durant tot el curs del segle XIX, en sa major part completament estérils, y que no han servit més al cap de vall que per ampliar l'absolutisme real, fent participants dels seus abusos á les oligàrquies cortesanas, arredosades á la sombra del tron. L'esperit revolucionari l'hem derrotat els espanyols en continuas lluitas de caràcter personal, dirigides ans que tot á la conquesta del poder. La mateixa Revolució de Setembre—salvant la proclamació dels drets democràtics, concessió en certa manera nominal—anà á esterilisar miserabilment en las bregas dels partits revolucionaris, disputantse la facultat d'explotar á la nació.

**

Y aquesta tradició funesta—ho hem de proclamar en veu ben alta perque es una veritat palpable—continua encara viva entre alguns dels que més alardejan de revolucionaris.

No miran tant á preparar una revolució de caràcter nacional, vindicadora de las vergonyas y las perfidias de més de trenta anys de régime incompatible amb la llibertat y el progrés de la nació, com á fer valer el concepte revolucionari pera prosperar y crearse una popularitat tan fácil de obtenir, com mal fundada. Més que en la realitat del fet revolucionari pensan en la realitat de las actas de diputats á Corts que 'ls han de facilitar el camí en la carrera política que ambicionan fer, y en l'affany de predomini sobre las masses populars, ingénues y propensas á ser víctimas del embaucament.

Per això la paraula *Revolució* està sempre pendent dels seus llavis... Pero no se 'ls mou de la boca; allà els hi naix què no en el cor. La pronuncian sense sentir-la, y l'infan a las exageracions de una eloqüència tot' ella de vent.

A les masses populars, tan necessitadas de cultura, no les ilustran may. Prefereixen afalgar las seves passions. Son excitadors més que mestres. Be es veritat que de mestres no poden serho, perque ells mateixos s'alaben de no saber res de sociologia, ni de política, ni d'economia... res de res. Ells no serveixen més que d'excitants, com els bitxos, com las copetas de amfílich.

El poble, que acut á escoltarlos atret per la música de la paraula parlada, y per las arrogàncies y las gallardías de un fals esperit revolucionari que no té per canó de artillería més que la laringe, ni per arma de fil més que la punta de la llengua; el poble, que tot ho espera dels maravillosos resultats de un cop de force què no vé may, ni may pot venir tam-

poch per aquest camí ni molt menos realitat per tal homes, no sol sortir de les seves sofiamas, com diuen que 'n sortia l'negre del sermó, ab el cap calent y 'ls peus freds.

Pero al últim, tant s'abusa del engany, que començan á surgir els desenganyats. En un principi son pochs y's limitan á expressar las seves fundades desconfiances en conversas particulars alrededor de una taula de cafè; pero poch á poch van guanyant als demés, y cada un ne fa cent. Y al últim els desenganyats se tornan massa.

Observen sino 'l revivament cap á una suicida abstenció política que s'está operant de poch temps ensaï en les classes traballadoras. Durant molts anys s'havien tancat en aquesta actitud de renuncià al exercici dels drets democràtics, que ben manejan, ab energia, constància y voluntat, poden convertir-se en la clau mestra de la seva redempció. De aquesta actitud tan perjudicial pels obrers mateixos els va arrancar el formidable moviment de Unió republicana. Y van anar, sino colectivament, perque la seva organització es agena á l'organizació política, individualment y en gran suma á engrossar las filas del partit republicà.

Pregunteu perquè se'n tornan á casa, sino tots, molts d'ells, y ab tota franquesa 'us ho contarán. Están cansats de servir de comparsas á certes re-demptors de double: no's volen prestar á fer el seu joch, á procurarlos ventajes de las quals no'n toca res la classe proletaria. La política, tal com la fan certs turiferaris de una Revolució mentida, es una farsa, y aqueixa farsa 'ls repugna y 'ls asqueja.

Pera mantenir l'adhesió del poble traballador á las solucions republicanas, pera captarse 'l seu decidiut concurs, fora necessari procedir ab més noblesa, ab més sinceritat, ab més desinterés: concordar el fi ab els medis: donar constantment exemples de abnegació y de sacrifici: enfrenar tota jactancia humiliant, y no ensenyant mai las inclinacions á la dictadura, sota la pell prima de republicà.

Sobre tot, fora necessari prestar més atenció á la cultura del poble, que á enardir els més insintos de la valentia y 'l matonisme, que s'han arribat á pendre per alguns—tal es l'extravío en que se 'ls té!—com á condicions essencialment revolucionaries!

Hi ha avuy qui 's creu terriblement revolucionari, al sentirse capás de amenassar á qui no pensa com ell, ó á qui no s'avé senzillament á prestar adoració al seu ídol, ó al considerar-se prou atrevit per anar á perturbar la celebració de un meeting de solidaritat catalana ó de solidaritat obrera. No diuen que la Revolució es l'exercici de la forsa? Donchs fent valer la forsa contra 'ls que practican un dret, s'han arribat á figurar que realisaven un acte essencialment revolucionari.

Per uns resultats tan tristos, tan censurables, hi ha qui fa servir avuy la idea de Revolució... A tal bastardejament ha arribat á ferla caure!... ¡Y pretén ser l'únich capás de mantenir el foc sagrat de las reivindicacions revolucionaries!...

* *

La realitat de la Revolució se fa impossible si no penetra la idea y no s'impose la necessitat de la mateixa en la conciencia de totes las classes socials. La garantia del seu èxit depén de la poderosa conjunció dels elements diversos que á la seva preparació y realisació contribueixin.

Bé podrém dir, donchs, que no son revolucionaris, sino anti-revolucionaris, els que guiat del temor de perdre una posició política més ó menos sólida y més ó menos brillant, quan tot se conjura á sumar forças aptas pera la Revolució, se dedicen ab mala manya á confondrelas y dispersarlas.

Tothom ho ha vist. Cap altre moviment, ni 'l mateix de la Unió Republicana, ab tot y haverse iniciat ab tan poderosa empenta, havia infundit l'inquietut, el pavor y l'espant al règim y als oligàrcas que 'ls ha causat la Solidaritat catalana, ab miras, aspiracions y realitats envers la Solidaritat espanyola. Fins y á tant que Catalunya en massa s'uní per oposar-se á las tropelias del poder central; fins y á tant que l'ilustre Salmerón senyalà ab sa mirada d'aguila la ruta que hi havia qu'empendre pera realisar la verdadera exterioriació de la voluntat nacional, procurant que las regiòns deslligadas de tota imposició caciquista enviessin al Parlament sa veritable y llegitima representació; fins y á tant que homes de totes las idees, tendencias y partits de oposició, y representants de totes las classes socials van acullir-se á la patriòtica y salvadora idea del jefe de la Unió republicana, se pot dir que 'l règim visqué complertament tranquil, perque, tant ó més que ab els mausers contava ab la inveterada preocupació anti-republicana de certas classes socials. El règim se sostenia per la por que á 'nquestas classes inspirava la República. De dos més preferían el qu' ellas creyan ésser el menor.

Pero ab la Solidaritat catalana tot ha cambiat. La República es avuy admesa per tothom á Catalunya: ho será demà per tot Espanya. Ja no 's considera un perill, sino una solució lògica y l'única possible. Ella sola posseeix el motiu en que 's poden buydar las aspiracions autonòmicas que sustenta y proclama la immensa majoria del país.

¿Y es aquesta l'oasió d'insultar als que venen á la República, d'allunyarlos á cops de pedra, de mirar d'esperverarlos exagerant ridículament la nota demagògica?

Això no es, ni serà mai traballar per la verdadeira Revolució. Això es senzillament tractar de posar puntuals á un règim que 's derrumba. Jo no sé si 'ls governs monàrquics pagan aquests serveys, pero lo que si veu tothom es que en últim resultat, son els governs monàrquics els únics que se'n aprofitan.

P. K.

Ab igual criteri ample y ab la mateixa energia he defensat la llibertat del traball y la llibertat de la huelga; pero no confondré jamay als obrers ab els huelquistas delinqüents y ampararé sempre als proletaris contra 'ls que s'atribueixen la seva representació y explotan la seva credulitat.

—J. Clemenceau.

A TOTS ELS AMICHS

Ho repetim una vegada més pera que arribi á coneixement dels interessats y de tothom. Per rahòns de delicadesa, que alcansaran al menos avispat, estém resolts á no insertar cap de las moltas cartas de adhesió ó protesta que se 'ns envian ab motiu de nostra actitud política en las circunstancies especiales que 'l partit local vé atravesant.

Ens perdonarán, donchs, totes aquellas persones y entitats que durant aquests dies ens han remés felicitacions adherintse á la nostra campanya sanejadora, y en primer lloc els valents amichs y correligionaris de Tarrasa, Figueras, Mataró, Rubí, La Escala, Manresa, Olot, Calella, y de infinitat de poblacions de Catalunya que 'ns han enviat entusiastas saludos.

No prenguin á indiferència ni á descortesia el nostre procedir. Estimem en lo que valen las sevas valiosas ofertas de carácter moral y material, y las agrahim de tot cor, ja qu' ellas ens encoratjan en la lluita empresta y ens confirmen la necessitat de acabar de una vegada ab els perturbadors de Unió Republicana.

Desde un principi hem vingut sostenint el mateix criteri respecte al particular. Las generosas ofertas dels amichs, las adhesions dels correligionaris, las guardarem com joyas veritables (no d'aquelles *Plimsoul* que tant abundan) joyas que guardaréns cuidadosamente en nostra calaixera, sense la pretensió de que 'ns puguen donar pisto ni arani may.

Nosaltres no volém que 's torni odi y lluita personal la justa exaltació dels nostres indignats amichs que se 'ns brindan generosos. Preferim aconsellarlos que guardin las energies pera millors ocasions, que no tardaran en arribar.

LA CAMPANA DE GRACIA

RESULTÀ molt interessant la sessió celebrada pel Centre Republicà Democràtic del carrer de la Portaferrissa, al objecte de donar explicacions sobre 'l notable manifest que publicà temps enrera definint la seva actitud favorable á las solucions autonòmicas y á la Solidaritat catalana.

El Sr. Zulueta, que resumí els discursos, digué que Solidaritat catalana persegueix un fi social y que 'ls republicans no deuen discutir si estan per ella ó en contra d'ella, ja qu' en contra no poden estarhi, dat que 'ls fins que persegueix tots els anhelèm. Recomença la més perfecta unió entre tots els republicans que tenen un compromís pera realisar, y digué que no han de perdre 'l temps en lluitas intestinas, sino en fer labor política com es la de portar á la vida pública al gran núcleo de republicans que encara avuy permaneixen retrets.

Les oportunes paraules del Sr. Zulueta siguieren acollidas ab extraordinaries aplausos.

Ho diu *El Herald*, de Madrid:

«Si res liberal ha resultat dels homes liberals en aquests últims anys, la causa no es altra que la de que baix el règim imperant jamay pogueren els liberals ser liberals, mentre que als conservadors els hi sigüe sempre permés cumplir ab las sevas miras de govern més ó menos reaccionaries.»

De manera que la culpa es tota del règim?

Ja fa temps que ho sabíem. Encare que, ben mirat, més que del règim la culpa es dels liberals mateixos, que, sabent que la llibertat es incompatible amb la monarquia, s'empenyan en seguir sent monàrquics.

Jo, quan yá un pís no hi estich bé, per respirar mals ayres ó per qualsevol altre motiu, lo primer que faig es mudar de casa.

Pero 'ls liberals monàrquics no ho saben fer... perque s'han enamorat del menjador.

Frustra del temps.

Traduhím de *La Publicidad* del dimarts á la nit: «Aquest demàt signé trasladat á la Presó modelo Joseph Soler Royel, l'organiller que tocà ahir *Els Segadors*, davant del quartel del Bonsuccés.

Se l'accusa de haver inferit attachas á la forsa armada.

»L'ha visitat nostre bon amich el diputat á Corts D. Joaquim Salvatella y una comissió de la societat benèfica *La Reixa*.

Amichs de registrar tots els episodis curiosos dels viatges regis, aquí n'va un ocorregut á Bilbao.

Una comissió de obrers se presenta al rey, fentli la historia de la última vaga. L'obrer Joseph Pérez, que portava la paraula, manifestà lo necessaria que la era la reducció de la jornada, perque 'l traball en las mines es penosissim.

D. Alfonso l'interromp dihidet:—Conozco estos treballs; los presencie hace tres anys en la mina Triano, y, efectivament son penosos, penosissimos.

El Sr. Alvarado, ministre de Marina, tallà la paraula al Monarca, dihidet:

—Bien, bien: basta ya.

* *

Y ara que vajan dihidet que 'ls ministres de la monarquia que han sigut republicans no manejan bé 'l capot.

Ab verdadera satisfacció fem constar que 'l nostre amich el diputat per Barcelona D. Emili Junyoy s'ha adherit en sentida carta á la campanya iniciada per la «Associació de Lectura Catalana» contra la perniciosa y embrutidora premsa criminalista.

Tres correligionaris de Rubí, qu'en les últimes eleccions provincials s'iguin en les del any 1905, ocuparen els càrrecs de President y Secretari de la Junta Municipal de aquell poble y de Delegat en la del Districte, ens escriuen una carta grossera y desentona, pretenent rectificar la noticia de que en aquelles eleccions s'haguessin abstingut de pendre-hi part el Sr. Palet y algunos dels pochs elements que 'l segueixen.

Fàcilment podríam manifestar els testimonis en que 'ns apoyavam al sentar tal afirmació; pero 'l fet es tan insignificant, que no 'ns interessém poch ni molt en sostenirla. ¿Volen els comunicants que no signi veritat? Donchs que no ho signi. ¿Volen que consti que 'ns va informar malament? Donchs que consti.

De totes maneras resultarà sempre que, per miserables qüestions locals, aquell poble, un dia tan republicà, està avuy regit per un ajuntament de majoria monàrquica, y que'l Sr. Marsà, en las aludidas eleccions provincials, va tenir allí un centenar més de vots que 'ls candidats monàrquics.

Aquests son els misteris que hauríam de aclarir davant dels correligionaris de Rubí els comunicants, algun dels quals recordém que no pensava llavors com pensa avuy respecte á questa qüestió, sino de una manera molt distinta.

Escritas las ratllas precedents, un bon amich de Rubí 'ns escriu, explicantnos lo ocorregut ab motiu de la elecció del Sr. Marsà.

El Sr. Palet, que poch temps avans havia declarat que 's retirava de la política, emiti 'l seu vot. Pero, cubertas las apariencies, els seus amichs traballaven ostensiblement per l'abstenció, afanyosos de demostrar que hi havia que contar ab ella per obtenir majoria republicana, y per questa miseria permeten el triomfo dels monàrquics. Personas tan lligades ab el Sr. Palet com l'ex-arcalde Sr. Casajoana s'negaren á emetre 'l vot. De això 'n pot respondre 'l coronel Careaga que 's trobava allí present y no sabia donar-se compte de lo que veia. Y cuidado que de la extranya aliança del Sr. Palet, liure-pensador, ab el Sr. Casajoana catòlic recalcitrant, y no ja en l'ordre particular, cosa sempre respectable, sino com arcalde, que no deixava de assistir á cap funció religiosa en representació de un ajuntament republicà, provenen en gran part las divergencies que tan perturbant tenen al nostre partit en aquella sempre republicana població!

La causa que pel Tribunal militar se seguia al conegut orador catalanista D. Lluís Manau, ha arribat al epífisi.

En virtut de la sentencia, ja aprobada, el jove propagandista ha sigut condemnat á un any de presó correccional.

Creyém intútil manifestar qui es el nostre sentiment al comunicar als lectors de LA CAMPANA tan trista notícia.

Felicitem de tot cor al Sr. Marsà, digne regidor del Ajuntament de Barcelona, per haver conseguit l'aprovació del seu vot particular, establint qu'en les contractas que celebra l'Ajuntament s'imposa als contractistes la obligació d'establir pera 'ls traballadors que ocupin, la jornada de vuit horas.

Així quedarán equiparats ab els traballadors que la Corporació municipal emplea directament. Y l'Ajuntament de Barcelona podrá gloriar-se ab el títol de protector de las reivindicacions proletàries.

Un deber de justicia 'ns obliga á consignar ab verdadera satisfacció que alguns regidors afiliats al catalanisme uniren els seus vots al vot particular del Sr. Marsà.

Prenguin acta de aquest fet els enemichs irreflexius y sistemàtics de Solidaritat catalana.

Contestant á las moltas persones de fora de Barcelona que 'ns han escrit demanantnos *El Radical*, de Valencia, del dia 3 del present, debém manifestar-hi qu'hem corregut els kioscos y en tots ens han respondit que 'l havíen agotat.

Si *El Radical* fa, com se 'ns ha dit, una segona edició del citat número, podem estar segurs que 'ns l'han demandat que no deixarem de cumplir ab tota puntualitat el seu encàrrec.

Y aquest indult, señors del govern, quan ve?

Fa temps que se 'n parla; fa temps que's remena; fa temps que ve assegurantse que 'l donarán la semanera entrant, y de aquí no passem.

Y entre tant, traballadors que no han comés altre delictes que lluixerse á la defensa dels seus drets; periodistas que han fetús de la llibertat de impressió, que suposan consagrada per las lleys vigents, y altres que s'han fiat massa de la R. O. ab que 'l seixí Moret va publicar la Lley de Jurisdiccions, se consumeixen al fondo de las presóns y dels presidis.

Se imposa l'indult no sols per qüestió de justicia, sino perque no sigui tan viu el contrast que s'ofereix entre tants com pateixen, y els autors de las desgracias de la nació, que's passejan liurement, cobran del pressupost y continúan fent las delícies de la patria.

Se imposa l'indult no sols per qüestió de justicia, sino perque no sigui tan viu el contrast que s'ofereix entre tants com pateixen, y els autors de las desgracias de la nació, que's passejan liurement, cobran del pressupost y continúan fent las delícies de la patria.

Amichs de registrar tots els episodis curiosos dels viatges regis, aquí n'va un ocorregut á Bilbao.

Una comissió de obrers se presenta al rey, fentli la historia de la última vaga. L'obrer Joseph Pérez, que portava la paraula, manifestà lo necessaria que la era la reducció de la jornada, perque 'l traball en las mines es penosissim.

D. Alfonso l'interromp dihidet:—Conozco estos treballs; los presencie hace tres anys en la mina Triano, y, efectivament son penosos, penosissimos.

El Sr. Alvarado, ministre de Marina, tallà la paraula al Monarca, dihidet:

—Bien, bien: basta ya.

* *

Apadrinaren el noi, que 's dirà Bartcino, el senyors D. Ramón Fusté y D. Benita Sabaté.

Felicitat á tots y forsa anys de vida pera l'infant.

GIRONA, 11 de setembre

Dilluns passà per aquí un tren especial plé de xays que anaven á Lourdes. Y el venedor de periódichs que té entrada al andén va posar-se á pregonar la seva mercancía, seguit atropellat ab insultos per aquella gentussa, pel sol fet de cridar: *La Publicidad!*

Gracias á la intervenció del digne Jefe de la estació la cosa no tingüe altres conseqüències, donchs el

cada deu ó dotze dies per amà a San Sebastián.

Pero iay, Sol!, ique poch ens dura en el mon el benestar! Ràpid com una centella, l' hermos estiu ha passat, y la tardor maledita comensa ja a treure 'l nes, recordantme las tragerias que dintre de poch caurà sobre l' meu cap venerable, cubert ab la neu dels anys. Els ministres ja no'm deixen ni un moment tranquil, parlant dels ditzosos pressupostos. —«Qué hi posaré per canals?» —«¿per material de guerra?» —«Cal construir acorssats.» —«Jo vull suprimir tres bisbes.» —«Jo penso estancar la sal.» Deixàs d'ells ve en Canalejas. —«Ja té'l programa trassat?» —«Ja ha estudiat això de Roma?» —«Ja sab lo que respondrà quan el diable de 'n Sorianó li torni ab l' estampillat?»

Y tot ¿per qué, oh Sol magnànim? Perque s' està acabant las vacacions estiuñes y s' incuba ja el trasbals de la agitació política que al Octubre estallarà, clavantme jay de mi de nassos en el safreig infernal dels debats parlamentaris, font de disgustos amarchs.

Ara bés: si tú volguessis. Soi generós y brillant, tot això que m' amenaça m' ho podrías evitar. Bastariàs que aturesis el curs dels astres que van al teu entorn donant voltas, fent que l' estació estival s' allargués quatre ó sis mesos, lo qual forá, com ja sabes, retrassar també *ípo facto* l' obertura del sarauc polític parlamentari que à mi tant me té esverat.

El favor no es dels més fluixos, però tú qu' ets noble, y gran, y generós y altruista, soy que no me l' negarás? Oy que enterdit per más queixas, eco d' un cor ple d' espant, voldrás per un cop complaire a un ministre desditzat que desde que tú no picas no sal talment lo que's fa?—

El Sol—casi ni cal dirlo— escolta aquest enfilar de lamentacions ridícules sense ferne cap cabal, y mirant als humils astres del seu sistema vasalls, els diu aguantantse el riure: —Seguís, noys, seguís rodant.

C. GUMA

BUSCANT APOYO

ON LAS SIS DEL MATÍ.

El zar acaba d' aixecar-se y, com de costum, lo primer que fa es corre al devant del mirall per veure si sobre las espallasses encara hi té'l cap.

—Sí, encare li tinch.

Tranquil per aquesta banda, acaba de vestir-se, s' assenta, apreta un botó elèctrich y compareix el seu primer ministre.

—Parla, Stolypin, ¿qué hi ha de nou?

—Res, senyor. Els aconteixements van desarrallantse ab una regularitat admirable. A Odessa han assassinat al governador que varem nombrar el dia mars; a Moscou han cuitat á punyaladas al jefe de policia que varem enviarhi el dimecres; a Varsòvia han clavat una bomba á la cara del general que hi va arribar el dijous...

—Suposo que nosaltres, per la nostra part...

—Naturalment!... Podeu contar que no'n ha rem estat contemplant la funció ab las mans á la butxaca. Durant les últimes vintiquatre horas hem penjat á setanta nou individus, s' han operat quaranta tres fusellaments y s' han enviat cinch trens á Siberia carregats de deportats.

El zar s' estira un ratet la barba.

—Stolypin...

—Senyor.

—A pesar dels trens de deportats á Siberia, á per-sar de la gent que fas penjar, á pesar dels fusellaments, jo no estich tranquil y temo que això acabi com el rosari de l' Aurora.

—Teniu por?

—Una mica.

—Si'm permeteu servos franch, us diré que jo també 'tinch, per lo menos tanta com vos.

—Me'n alegró. Això potser no trobaràs desguitarat un pensament que avuy se m' ha audit.

—Vos no podeu tenirne may cap de pensament desguitarat.

—Donchs bueno; jo voldria posarhi ordre en la nostra situació. 'M cansa aquesta illyuta continua, encarnissada, sens quartel. Y com que veig que ab els procediments fins avuy usats no puch sofo-carla...

—No podeu sofocarla perque us faltan medis...

—Per això havia pensat demanar auxili, apoyo, protecció...

—¿A qui?

—Això es lo que ara veurém. Posa'l telèfon en comunicació ab Berlín.

—Ja està, senyor.

En Nicolau s' acosta al aparato.

—Guillém, emperador Guillém: ¿Son vos ab qui enrachon?

—Jo mateix.

—Voldria que tinguessiu la bondat de dirme si

estariàs disposat á venir aquí á ajudarme ab las vostras forsas. Desitjaría acabar aquest desgabell y no puch.

—Ja'm dispensareu; pero ara com ara estich molt ocupat ab la elecció del general dels jesuïtes.

—Probèm ab un altre—diu el zar, dirigintse á Stolypin.—Veyam si potser l' emperador d' Austria...

Y acostantse al telèfon, que l' posa en comunicació ab Viena, torna á enraharonar.

—Francisco-Joseph, ¿esteu per mi?

—¿Qué desitjeu?

—Solicitar el vostre concurs pera sofocar el moviment revolucionari, que té trastornat el meu imperi.

—Amich, sento molt no pogueros complaire; pero las pocas forsas ab que conto las necessito pera vigilar als húngaros, que fà algun temps que no filan gayre dret.

—Segon desayre!—murmura en Nicolau.—Y agafant un altre aparato telefònic, segueix al través de las distancies la seva pelegrinació.

—Eduard d' Inglaterra, vos que sois un monarca fort y decidit, podriau ferme un gran servey.

—Digueu, si à la meva má està...

—Necessito que m' ajudeu pera fer entrar als meus súbdits à la rabò.

—No us comprench.

—Que hauríau de ferme la mercé de venir aquí á restablir l' ordre...

—Las paraulas m' arriban tan confosas, que no entençen ni una sílaba.

—Que us demano quart y ajuda...

—Decididament, aquest teléfono no funciona bé.

—Decididament—diu el zar, girantse d' esquena al aparato:—aquest home m' està prenenet el número.

—Y bés!—pregunta el primer ministre:—¿Encare no esteu cansat de rebre xascos?

—No que no n' estich cansat. La necessitat m' hi obliga, y fins que hagi agotat totes las relacions no desistiré.

—Es dir que voleu continuar buscant apoyo?

—Sí; ara miraré Fransa.

—Es inútil. Fransa ens deixarà quartos, pero d' aquí no passará.

—Italia...

—Aquèsta ni quartos ni homes.

—Calla!... Del enemich el consell... Vaig à consultar al Japó.

Corre'l zar al gabinet telegràfic, y's posa al *halla* ab el mikado.

—Mutsu-Hito, ¿esteu enterat de lo que m' passa?

—Prou.

—Donchs, ajudeume. Veniu, y á veure si entre 'ls dos arreglém aquest cap-girell.

—Aquest cap-girell pot fàcilment arreglarse sens necessitat de que jo vingui.

—¿Qui' farà un miracle tan estupendo?

—Vos sol.

—De quina manera?

—Donant al poble rus las llibertats que demana y que realment necessita.

FANTÀSTICH

Peste de la patria es la joventut descupada, petulant, que malgasta la vida entre'l teatro, el café y la taula; que lleix pera distreure's, que venera y desprecia per moda y que adopta la opinió del periódich que lleix. —Cesar Cantí.

REPICHES

El gran duch Vladimir de Russia anà a Berlín y tots els hòtels se varen negar á concedir-li hostatge. Y no per antipatia política, y no tampoch perque creguessin que un personatge tan poderós pogués anar-se'n de allí sense pagar el compte... sino, senzillament, per por á un atentat dels revolucionaris russos.

Si el gran duch vingués á Barcelona, s' hauria de hostatjar en els alrededors del mercat de Sant Antoni, porque l' pobre home té la vida al encant.

Un diari carlí de Madrid diu que «la opinión de España no siente que la nuestra sea una nación de frailes, sino lo que verdaderamente lamenta es que sea un país de políticos sin vergüenza.»

Donchs vegi: ben considerat lo mateix té. Precisament per ser un país de polítichs sense vergonya es Espanya una nació de frares.

La gran campanya anti clerical del gobern sembla que s' ha atascat.

Ab sola la derogació de la R. O. d' en Vadillo, relativa al matrimoni civil, ja ha gastat totes las forsas el ministeri López Dominguez. En Romanones feya veure (no més ho feya veure) que volia anar més enllà, pero l' altre va agafar-lo pel faldóns de la levita... y Romanones! Es à dir: Roma varias vegades no.

Precisament de Roma se va rebre dimars el següent telegrama:

«El Vaticà ha adquirido la convicción de que el Gabinete español no proseguirá su campaña anticlerical.»

Y quan el Vaticà ho manifesta així, ben segur ne deu estar.

Ja han de saberlo els governants espanyols, per més liberals que vulguin ser: qui no està ab el Vaticà, no menja.

Salmerón jutjà per en Lerroux en el meeting de Manresa:

«Salmerón, como todos los genios, prefiere ser jefe de pueblo á jefe de partido. Se explica que quien ha nacido para las especulaciones filosóficas viviendo en las nubes, se asimile un Moisés; y precisamente no es éste quien hace falta, sino una voluntad decidida.»

• • •

Traguém deduccions de unas afirmacions tan perreginas.

Quan en Salmerón, per obra del seu talent, de la seva clarividència y del seu inmaculat prestigi, se'n abdicar de una sola de las seves idees, ni de las més radicals que ha professat sempre, logra convertir-se en jefe de un poble, es à dir fer acceptar á tot un poble las solucions republicans, es quan els republicans l' hem de repudiar, es quan hem de dir que com Moisés viu entre nívols, y que lo unich que fa falta es un home de voluntat decidida.

¿Decidida a què? ¿A fer més de lo que ha fet en Salmerón? ¿A fer més que convertir á tot un poble en republicà?

• • •

Respecte á lo de qu'en Salmerón viu entre nívols entregat á les seves especulacions filosòfiques, això no pot dirlo qui durant tant temps ha procurat rebre la llum prestada del gran astrè republicà.

Y es menys pertinent emplear certas comparacions bíblicas, que podrían portarnos una mica lluny, ab sola pensar que quan Moisés va baixar del Sinaï, va trobar á algunes dels seus, olvidats de la santa lley, per altres coses més positivas.

Del mateix orador, en el mateix *meeting*:

«Uno de los principales errores de la Unión fué el pretender la atracción de las clases conservadoras propensas por su natural estado á la inercia. Es al proletariado á quien debemos atraer.»

Es à dir: quan las qu' ell anomena classes conservadoras, sortint del estat de inercia en que's troben, se'n venen á la República, desitjosas d' erigir las solucions republicanas y autonomistas com á base de una Espanya nova, lo primer qu' hem de fer es retxassarlas.

Y enfondir un abisme entre elles y las classes proletàries.

Y entre tant els oligarcas de la monarquia que vajan vivint tranquilament, explotant á las unes y á las altres.

¡Quins ideas més tremendas tenen aquests revolucionaris que no han anat mai á la montanya, per haverse plantat en els Josepets!

La resolució presa per Fransa de separar las iglesias del Estat tindrà trascendència universal. Per tot arreu se comprén la necessitat de reduir la Iglesia católica á la seva única missió espiritual, privantla de ficarse en la vida civil dels pobles.

Fins á Espanya ha arribat aquest pensament.

Els governs que's diuen liberals voldrían vestir també á la moda de París. Pero no poden, perque estan enganyats ab els arreus de la monarquia, y el traje civilista els deixa fets uns verdaders Carnestolts.

Ab tot y haverse cullit molt blat no ha baixat ni de un céntim el preu del pà.

¿Qué'n trayém de las bonas cullitas, si el seu resultat no arriba á la taula dels pobres?

El pà no baixa.

Lo unich que baixa aquí es la panxa del infelís consumidor.

Ara ha sortit una R. O. que'n fa als periodistes un gran favor.

De tot perdiòdic denunciat poden segrestar-se'n la edició. Pero eliminant els escrits que hajen sigut objecte de la denuncia, se'n podrà fer una de nova y circular lliurement.

Ja veuen quanta generositat! ¡Y quin respecte més gran á los sagrados fueros de la prensa!

• • •


Lo que no diu la R. O. es lo que hauria de dir pera's cassos, que ab tanta freqüència venen repetintse, de un periòdic denunciat y segrestat y que al darrat surti absolut de la denuncia.

Be es veritat que llavoras li tornan á la empresa els números que li prengueren... pero, com ha passat tant temps, ja no serveixen pera res, com no signi per embolicar.

—Per què no s'ha de concedir á la premsa lo que's concedeix á tota persona injustament perjudicada? ¿Per què no se li ha de deixar expedir el dret á una indemnisió de danys y perjudicis?

Aquesta vegada els jesuïtas, en la elecció del Papa-negre, s' han deixat influir pel Kaiser.

L' ÍDOL

Deferents fins ab els nostres adversaris, publiquém avuy la imatge del seu ÍDOL pera que, tenintlo sempre al davant, pugui reverenciarlo, venerarlo, adorarlo totas las horas y tots els moments. No serían tan considerats ells ab nosaltres, si nosaltres incorreguessim també en la debilitat de tenir ídol.